

Arrest

nr. 79 149 van 13 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 1 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MEULEMANS, loco advocaat S. VANHEMMENS en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker deed op 19 oktober 2004 een aankomstverklaring te Bergen. Hij was in het bezit van een A kaart op basis van zijn studies, geldig tot 31 oktober 2008. Verzoeker werd op 16 juni 2008 van ambtswege afgevoerd. Op 11 mei 2010 deed verzoeker een aanvraag tot herinschrijving.

1.2. Op 1 december 2010 werd er een verhoor afgenomen van verzoeker door de politie van Eindhoven, Nederland. Hij verklaarde sinds februari 2010 in Sint Gillis te wonen en daarvoor twee jaar in Duitsland te hebben gewoond (in Berlijn en Dortmund). Verder verklaarde hij dat hij in Duitsland beschikte over een verblijfsvergunning en dat hij een sticker had in zijn Kameroenees paspoort. Hij stelde dat hij van 2004 tot 2008 student was in België. Hij voegde toe dat hij in maart 2008 een verblijfsvergunning voor twee jaar heeft aangevraagd en verkregen in Duitsland en dat hij zijn paspoort verloren is in België. Op

9 januari 2012 diende hij opnieuw een aanvraag in om terug in het bezit te worden gesteld van een A kaart (Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister).

1.3. Op 11 januari 2012 werd besloten aan verzoekers aanvraag geen gunstig gevolg te geven. Hij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2012. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

"Mijnheer, Mevrouw de burgemeester,

[D. B. C. S.]

geboren te [...], op [...]

nationaliteit: Kameroen

Deze vreemdeling heeft op 09/01/2012 gevraagd om terug in het te worden gesteld van een A-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister tijdelijk verblijf) had hij werd afgevoerd van ambtswege op 16/06/2008.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit ge en geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Betrokkene was voorheen in het bezit van een A-kaart geldig tot 31/10/2008 obv art 58 van de wet van 15/12/1980 (tijdelijk verblijf beperkt tot de duur van de studies)

Art 39§ 7 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 stelt dat 'De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het PV van verhoor afgenomen door de Koninklijke Marechaussee te Eindhoven op 01/12/2010 en toegevoegd aan zijn administratief dossier blijkt dat meneer bijna twee jaar heeft verbleven in Duitsland (maart 2008-februari 2010). Hij heeft het Rijk meer dan één jaar verlaten en komt niet in aanmerking voor het in artikel 19 §1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer. Zijn verblijfstitel is tevens niet meer geldig en hij kan eveneens niet aantonen dat hij nog de voorwaarden gesteld aan zijn vorig verblijf als student naleeft.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 KB 08/10/1981.

Deze onderrichtingen dienen aan de vreemdeling betekend te worden, één exemplaar dient hem overhandigd te worden, een tweede exemplaar dient ons teruggezonden te worden.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn overschreden werd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Aangezien, de bestreden beslissing rust op volgende overwegingen: (...). Echter verklaart verzoeker de aanvraag opnieuw te hebben gericht via e-mail naar verwerende partij toe op 03.02.2010 en niet op 09.01.2012 zoals gesteld door verwerende partij, (zie stuk 8). Op dat moment was verzoeker wel degelijk nog student, zodat hij nog steeds in aanmerking kwam voor de A-kaart. Immers had verzoeker nog zijn A-kaart in Duitsland tot 09.02.2010, terwijl zijn studies nog niet waren afgerond. Door de te late reactie van verwerende partij, die hem naar de gemeente zond, waarna de gemeente verzoeker op haar beurt naar verwerende partij zond, en de beslissing van 11.01.2012, komt verzoeker niet meer in aanmerking voor de A-kaart. Bovendien is het zo dat verzoeker op regelmatige basis naar België kwam, gelet op zijn vrouw en twee dochters die in België verbleven. Zo gebeurde het dat hij wekelijks naar zijn familie ging. Inmiddels is de

vrouw van verzoeker ook in het bezit gesteld van de B-kaart, zodat hij via zijn A-kaart de procedure tot gezinshereniging wenste te starten. Echter verkreeg hij geen antwoord van verwerende partij en diende verzoeker elke maand zijn stempel te gaan halen bij de gemeente. Plotseling verkreeg verzoeker op 17.01.2012 kennis van de ongunstige beslissing van verwerende partij en het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat in onderhavig geval de goede trouw van verzoeker niet in vraag kan worden gesteld. Echter berustte de beslissing van verwerende partij op verkeerde feitelijke gronden, die nochtans determinerend was teneinde de beslissing ten opzichte van verzoeker te nemen. Dat eenzijdige rechtshandelingen immers met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat. Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële en formele motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motivering), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motivering). Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid). Dat niet aan het draagkrachtvereiste is voldaan, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke gegevens. Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is. Dat aldus de feiten verkeerd werden geïnterpreteerd, zodat de beslissing onredelijk is in dit geval. Zodat, de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Verzoeker stelt dat hij zijn aanvraag heeft gericht via e-mail op 3 februari 2010 en niet op 9 januari 2012. Hij stelt hij op dat moment nog student was zodat hij nog steeds in aanmerking kwam voor de A-kaart. Hij stelt dat het door de late reactie is van verwerende partij dat hij niet meer in aanmerking komt voor de A-kaart. Verder betoogt hij dat hij op regelmatige basis naar België kwam, gelet op zijn vrouw en twee dochters die in België verbleven. Inmiddels zou zijn vrouw ook in het bezit gesteld zijn van de B-kaart, zodat hij via zijn A-kaart de procedure tot gezinshereniging wenste te starten.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker twee maal een aanvraag tot herinschrijving heeft ingediend. Dit gebeurde een eerste keer op 11 mei 2010 en vervolgens een tweede maal op 9 januari 2012. De beslissing kan derhalve beschouwd worden als een antwoord op beide aanvragen tot herinschrijving.

Uit het administratieve dossier is gebleken dat verzoeker in het bezit was van een A kaart die geldig was tot en met 31 oktober 2008. Derhalve was verzoeker, zelfs op het moment dat hij een aanvraag van inschrijving deed op 10 mei 2010 niet meer in het bezit van een geldige A kaart, in tegenstelling tot wat Hij doet uitschijnen.

Bovendien blijkt uit het dossier dat verzoeker zelf verklaard heeft van maart 2008 tot februari 2010 in Duitsland te hebben verbleven. Verzoeker slaagt er niet in deze vaststelling, die hij derhalve zelf verklaard heeft, te weerleggen. Het is op deze feitenbevinding, dat de bestreden beslissing genomen werd. De beslissing verwijst daarnaast tevens naar de juridische grondslag op basis waarvan de beslissing genomen werd, zijnde artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het KB.

Artikel 19 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrigen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken."

Verzoeker toont een schending van de motiveringsplicht niet aan.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC